

Az Úr megkísértése

Watchman Nee:

Máté evangéliumának utolsó magyarázata (1950-52),

2. fejezet, 3. rész.

Máté 4,1-2: „Akkor a Szellem Jézust a pusztába vitte, hogy az ördög megkísértse. És negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett.”

Az Úr megkísértése időben rögtön a bemerítkezése után történt, ahogyan Márk elbeszéléséből egyértelműen kiderül: „Ezután a Szellem azonnal kivezette őt a pusztába.” (Mk 1,12). Hogy a sietségre miért volt szükség, némi magyarázatra szorul. Emlékezzünk vissza, hogy amikor az Úr bemerítkezett, Isten nyilvánosan kijelentette, hogy gyönyörködik Jézus személyes, földi életében. A templomban történt eseményen kívül, amikor az Úr még csak tizenkét éves volt, az Ige semmit sem mond Jézus életének első harminc évéről. Ha azonban megismerhetnénk ezt a harminc évet, az derülne ki számunkra, hogyan élt Jézus mint ember Isten jelenlétében. Bár a Szentírás erről hallgat, az Istentől jövő Ige mégis képet ad erről az időszakról: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm” (Mt 3,17). Isten ezalatt a harminc év alatt végig gondosan figyelte Jézus minden egyes gondolatát és tettét, és végül megállapította, hogy egyáltalán nincs semmi olyan, ami ne gyönyörködtetné Őt az Ő Fiában. Hogy meg lehessen állapítani, Jézus alkalmas-e Megváltónak, Isten legszigorúbb vizsgálatán kellett átesnie. Végül pedig Isten elismerte a Páskabarányt annak bemerítkezésekor; és ez az esemény jelzi Jézus személyes, nem a nyilvánosság előtt zajló életének lezárását.

A 4. fejezettől pedig azt látjuk, hogy az Úr megkezdte munkáját. Csak ekkortól foghatott bele megváltói munkásságába. Senki sem lehet Isten munkása, ha mint ember alkalmatlan. Mielőtt valakinek a *munkáját* elfogadná, Istennek először *azt az adott személyt* kell jóváhagynia. Ez az egyik alapelv az Igében. A Biblia sohasem utal olyasmire, hogy Isten valakit az általa végzett munka alapján fogadna el; következetesen azt képviseli, hogy az ember munkájának az elfogadása mindig magának a személynek az elfogadásától függ.

Bár az Úr eleget tett Isten elvárásának, most ellensége előtt is ki kell nyilvánítania alkalmasságát. Az 1Mózes 3, Jób 1 és a Máté 4 nagyon sok mindent elárul nekünk az ördögről. Jób igazságos ember volt, Isten is elismerte annak, Sátán mégis vitatta ezt. Isten ezért eltávolította védőkorlátját szolgálja mellől, a Sátán pedig mindenféle módon megpróbálta megkísérteni. Jób végül szilárdan megállt, és Isten újból igaznak nyilvánította ki őt. Urunkra most ugyanez várt. A Sátán megpróbálta megkísérteni, de végül az ellenség szája ismét be lett tapasztva. A Máté 4 történéseit megelőzően Sátán nem mondhatta, hogy „Jézust ismerem”; de utána gonosz szellemeink keresztül már elmondhatta ezt (lásd: Csel 19,13-17). Ezért vitte ki Isten a pusztába Krisztust, és hagyta korlátlanul megkísérteni. Azáltal, hogy kiállta a kísértést, Jézus nem csak Isten elvárásának tett eleget, de az ellenség száját is befogta.

Az Úr pusztába vezetésének és megkísértésének tanulmányozásakor jó, ha megfigyeljük az 1Mózes 3 és a Máté 4 közötti kapcsolatot. Ha nem értjük meg helyesen az 1Mózes 3-at, nem

leszünk képesek megérteni a Máté 4-et sem. Az 1Mózes 1-ben Isten kijelenti, hogy az ember, akit az Úr teremtett, jó. Majd az 1Mózes 3-ban látjuk az ember megkísértését. Először történik tehát az elfogadás, majd a Sátán megjelenik, hogy bebizonyítsa, Isten elhamarkodta jóváhagyását. Úgy tűnik, mintha ebből a Sátán jött volna ki győztesen. A Máté 3-ban, Jézus esetében Isten újfent kinyilvánítja helyeslését. A Máté 4-ben pedig látjuk, hogy Sátán ismét megpróbálja megcáfolni ezt. Hetekig tartana teljesen megértenünk az 1Mózes 3-at, ezért itt most csak a Máté 4-gyel kapcsolatos vonatkozásait fogjuk megvizsgálni.

Először is említsünk meg azt a két legfontosabb dolgot, melyet az 1Mózes 3-ból megtanulhatunk. Az egyik, hogy az embernek, akit Isten alkotott, örökre meg lett szabva a helye. Kaphat életet, de Isten soha nem lehet belőle. Sátán kísértésének mégis ez volt a központi eleme. Arra próbálja meg rávenni az embert, hogy lépje át Isten felségterületének határát, hogy az imádóból váljék az imádat tárgya, hasonlóan Istenhez. Minden tekintetben hasonlókká lehetünk Istenhez, egyedül az Ő istensége, az Ő Isten volta a kivétel. Ez volt az első kísértésnek a lényege, mely valaha megesett a világon.

A kísértés második részére a Sátán szavaiból következtethetünk: „Bizony nem haltok meg (...) megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói” (4-5. v.). A tiltott gyümölcsre való csábítás előtt az ember nem tudott különbséget tenni jó és rossz között, nem is ismerte a jó és a rossz fogalmát. Ez a tudás Istené volt, nem az emberé. Ádám és Éva nem ismert olyat, hogy jó vagy rossz, ezért mindig Istent kellett kérdezniük. Ha Isten azt mondta, jó, ők is azt mondták, jó. Az ember és az asszony nem volt független az Éden kertjében; nem alkothattak egyéni ítéletet. Azzal viszont, hogy ettek a jó és a rossz tudása fájának gyümölcséből, kikiáltották a függetlenségüket Istentől – hiszen már maguktól is tudták, mi a jó és mi a rossz, nem volt szükségük az Istennel való kommunikációra. És pontosan erről van szó, amikor az ember bukásáról beszélünk. Az ember legelső bűne, hogy megszüntette a Teremtőtől való függés szükségességét. Korábban együgyű volt Isten nélkül; az ember nem élhetett egy napot sem Nélküle. Folyamatos kapcsolatban kellett lennie Alkotójával. Minden felmerülő kérdést egyedül a Vele való közösség révén lehetett megoldani. Hit és imádság által szerzett az ember ismeretet. Most viszont az ember elbukott, mert a bűn belépett a világba. A bűn hatására az ember függetlenné vált Teremtő Istenétől.

Tehát az 1Mózes 3 két fő mondanivalója: (1) Az ember átlépte a határt, és behatolt Isten felségterületére; (2) az ember kinyilvánította Istentől való függetlenségét. Az első ember (Ádám) rettenetesen elbukott azután, hogy meg lett kísértve. Urunk a második ember (lásd 1Kor 15,47); s ha az Úr elbukna a kísértés eme óráján, az visszafordíthatatlan következményekkel járna. Istennek hála azonban, Ő kiállta a kísértést, és teljesen megsemmisítette a Sátán minden munkáját.

Hogy Urunk kitette magát a Máté 4-ben feljegyzett kísértésnek, az semmiképpen nem véletlen, hanem nagyon is szándékos volt. Isten minden védelmet eltávolított, és megengedte a Sátánnak, hogy kísértse Őt. Az első földi kísértés az *Éden kertjében* történt, mely a legkedvezőbb környezet volt ahhoz, hogy az ember győzedelmeskedhessen, mégsem így történt. A mostani kísértésre a második ember esetében viszont *a pusztában* került sor. Az első embernek minden szükséglete ki volt elégítve, hiszen a kertben rengeteg gyümölcsfa nőtt, nem csak egy. Ha élelemre volt szüksége, talált bőséggel. A kert közepén pedig ott állt

az élet fája. Azt a kísértést tehát nem a szükség jellemezte, hanem az élvezet. Ez a kísértés viszont, melyet Urunknak kellett kiállnia, a szükségletre épült. Negyven napon keresztül böjtölt, és valóban éhezett. Ami azt illeti, már a legelső nap után éhes volt, a negyvenedik nap után pedig már valószínűleg az éhhalál szélén állt. Igen erősen gondolhatott az evésre. Elő volt hát készítve a terep, hogy a Sátán megkísértse az Isten Fiát. Isten elvette az Úr Jézus testi ellenállóképességét, a kísértő pedig megszólította: „Ha te vagy...”

Máté 4,3-4: „Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.” Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nem csak kenyérről él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”

Figyeljük meg alaposan Sátán szavait és az Úr választát, mert komoly ellentétet láthatunk közöttük. Az egyik szó „az Isten Fia”, a másik „az ember”; az ellenség kísértései pedig mindvégig erre a pontra irányultak. A Sátán éppen ezt megelőzően hallotta a Máté 3-ban lejegyzett Igét: „Ez az én szeretett Fiam”, ezért arra próbálta rávenni az Urat, hogy Isten Fiaként cselekedjen. Ha az Úr valóban az Isten Fia, akkor nyilvánuljon is meg úgy. Ha azonban Jézus az Isten Fiának helyzetébe lépne, azonmód elbukna. Valódi mivoltában Ő tényleg az Isten Fia, a földön azonban emberi helyzetben van: „aki amikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, és hasonló lett az emberekhez” (Fil 2,6-7).

Ádám ember volt, de át akarta lépni az ember számára kijelölt helyet, és be akart törni Isten felségterületére. Urunk eredendően Isten, de leereszkedett, hogy elfoglalja az ember helyét – és így lehetett belőle Megváltó. Válaszában az „ember” saját magára vonatkozott. Mily csodálatos, hogy az Úr az ember helyzetében álljon! Személyét tekintve az Isten Fia; hatalmát illetően viszont az ember helyén van. Emberként soha nem tört be Isten helyére, habár használta Isten hatalmát. Istenségének megnyilvánulása e földön azonban mindig az emberek megmentése érdekében volt; soha nem használta saját magáért. A megváltást és a munkát illetően Urunk az ember helyét foglalja el. Az Atya előtt is és a saját maga megítélése szerint is ember.

„Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré!” (Mt 4,3). Ez nem a bűnre való kísértés, hiszen az emberi test természetes módon követeli meg a táplálékot. *Mások* nem tudják a köveket kenyérré változtatni, célzott rá a Sátán, de *Te* igen. És ez teljesen jogszerű lenne, ez nem volna bűn. Mit akart a Sátán elérni ezzel? Hogy megpróbálja kimozdítani az Urat az emberi helyzetből, és ezáltal meghiúsítsa a hívők megváltását. Nekünk, hívőknek ugyanis egy *emberre* van szükségünk, hogy Megváltónk legyen, és csak egy ilyen emberrel, mint Ő, *lehetséges* a megváltás. A Sátán azzal, hogy megpróbálta az Urat rávenni, hogy kenyérré változtassa a köveket, azt akarta elérni, hogy az Urat a mennybe visszaküldje, és a megtestesülését semmissé tegye.

Urunk válasza pedig ez volt: „nem csak kenyérről él az ember (...)” (Mt 4,4), melyet az 5Mózes 8,3-ból idézett. Ezzel tulajdonképpen ezt mondta: „Nincs igazad, Sátán, mert én azért jöttem ide, hogy ember legyek. Isten kinyilvánította, ki vagyok valójában, de az én küldetésem itt az, hogy ember legyek.” „Nemcsak kenyérről él az ember, hanem minden igével, mely Isten szájából származik”, mondta az Úr. Nem fog meghalni azért, mert kísértés érte; Isten Igéje

által élt. A Szent Szellem kísértésbe vezette Őt, nem a halálba. Urunk visszautasította, hogy saját magától, Isten Igéje nélkül cselekedjen. Tényleg igaz, hogy éhezett. Tényleg igaz, hogy megvolt hozzá a hatalma, hogy segítsen magán. És tényleg igaz az is, hogy még az éhségérzetét is Isten alkotta. Ő mégsem volt hajlandó semmit sem tenni Atyja utasítása nélkül. Visszautasította még a legjogosabb cselekedet végrehajtását is.

Hogy az Úr nem engedett annak a kísértésnek, hogy a saját belátása szerint cselekedjen, olyan dolog, amit nekünk is meg kell tanulnunk: „a Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya; mert amit ő tesz, azt teszi a Fiú is, hozzá hasonló módon.” (Jn 5,19). Az eredeti görögben az „önmagától” úgy szerepel, hogy „önmagából”, „magából kiindulva”. A Fiú soha nem forrása semminek. A Fiú egyedül azt teszi, amit az Atyjától lát, hogy Ő tesz, és egyedül azt mondja, amit az Atya mond. A bűn ellenben azt jelenti, hogy az ember azt teszi, amit Isten nem mondott neki; és amint az ember önmagából kiindulva cselekvésbe kezd, ott felüti fejét a bűn is.

Ez az a lecke, melyet évtizedek óta tanulunk. Én nem kezdeményezhetek semmit Isten munkájában! Egyedül csak, amit Isten tesz, marad meg az örökkévalóságban. Bármilyen, amit mi teszünk, el fog pusztulni. Bármilyen, amit nem a mi Atyánk ültetett, azt ki fogják tépni gyökerestül. Amit mi magunk ültettünk, az mind le lesz rombolva. Egyedül Istenért cselekedhetünk, és nem a magunk javára.

Az Éden kerti bukás annak volt köszönhető, hogy (1) az ember vágyott Isten helyére állni, és (2) független akart lenni, ahelyett, hogy Istentől függött volna a vele való folytonos közösségben. De itt, az Úr Jézus (1) az ember helyén áll, és (2) visszautasítja, hogy saját magától cselekedjen, akár annyit is, hogy teljesen jogszerűen kenyérré változtatja a köveket. Ezek az 1Mózes 3-ban található két kísértésre adott reakció tökéletes ellentétei.

Jézus háromszor használja azt a kifejezést, hogy „meg van írva”. Urunk a Biblia Igéjét használja a Sátán ellen. A gondolatokban jelentkező támadás esetén, ha magunkban megragadunk egy Igét, és a Sátánhoz vágjuk, azonnal elrendeződik az ügy. „Nem csak kenyérral él az ember.” Kenyérrel az ember életben tud maradni; ez olyan természeti törvény, melyet maga Isten állított fel. Isten Igéje folyamatosan élteti az embert; ez is egy törvény – szellemi törvény, melyen szintén Isten állított fel.

Máté 4,5-6: „Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, és így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.”

Az Úr Jézus második megkísértése még erőteljesebb volt. Sátán a templom párkányára állította az Urat, és azt mondta neki: „Ha Isten Fia vagy”. Mindig vissza kellett térnie erre. Először abban reménykedett, hogy rá tudja venni az Urat, hogy az Isten Fia legyen, hogy ezzel megsemmisítse megváltói munkáját, melyet az Úr el akart végezni. Az első kísértés tehát az Úr akaratát tette próbára, hogy vajon Isten akaratát követi-e vagy a magáét. Most azonban, ez a második kísértés az Úr hitét próbálta meg: „vesd le magadat!”. Sátán nagyon alattomosan szintén az Igét használta: „mert meg van írva”. Az idézet a 91. Zsoltárból származik, a 11. és 12. versből. Kihagyta azonban a 11. versből ezt: „hogy őrizzenek téged minden utadon”

(érdekesség, hogy az angolban ez hét szó, a héberben csak három). Sátán azt akarta, hogy az ember valami látványos dolgot csináljon. Ezzel az Úr hitét tette próbára.

Az Úr válasza pedig így kezdődött: „Viszont meg van írva”. Sok testvér cselekszik pusztán egyetlen igevers alapján, pedig gyakran szükségünk van rá, hogy az Úr azt mondja: „Viszont meg van írva”. Ha valamit csak egyetlen helyen találunk, legyünk óvatosak! Biztosabb a dolog, ha egy másik igehely is igazolja. Különösen a látványos dolgok esetében járjunk el nagy gondossággal keresztény életünknek ezen a területén! A keresztény ember normális magatartása az ösvényen való járás, nem a toronyból ugrás. Urunk itt egy másik Igét idézve (5Móz 6,16) jelenti ki a Kísértőnek: „Ne kísértsétek az Urat, a ti Isteneteket!”

Mi a különbség az Istenbe vetett bizalom és Isten kísértése vagy próbára tévése között? Sátán szerint a templom párkányáról való leugrás az Istenbe vetett bizalom cselekedete lett volna. Az Úr azonban azt felelte erre, hogy ez nem az Istenben való hitet, hanem az Isten kísértését jelenti. Külsőleg az Istenbe vetett hit és Isten kísértése akár teljesen egyformának tűnhet. A különbség abban van, hogy aki hisz, annál Isten kijelentett Igéje van, míg az, aki kísérti Őt, az Isten Igéjét kikényszerítő módon használja. Isten szólt, és mi eszerint cselekszünk – ezt jelenti a hit vagy a bizalom. Isten nem szólt, mégis találunk egy igeverset, és aszerint cselekszünk – ez Isten kísértése. Ha nálunk van Isten kijelentett Igéje, ez hit. Ha Isten nem jelentett ki számunkra Igét, mégis megragadunk egyet, és kipróbáljuk, hogy Isten cselekedni fog-e, ez Isten kísértése. Ha az Úr szólt, semmilyen lépés az adott irányba nem jelent kockázatot. Ha azonban nem szólt, bármilyen kísérlet arra, hogy egy Igét kiragadjunk, katasztrófális következményekkel fog járni.

Máté 4,8-11: „Ismét elvitte őt az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: Mindezt neked adom, ha leborulsz előttem, és imádsz engem. Ekkor azt mondta neki Jézus: Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Istenedet, az Urat imádd, és csak neki szolgálj! Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok jöttek, és szolgáltak neki.”

A 8. vers így szól: „egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét”. Ez teljes mértékben különbözik a másik két kísértéstől. Az előző kettőben ott szerepel: „ha Isten Fia vagy” – aminek az volt a célja, hogy az Urat rávegye, hogy felfedje magát. Most, a harmadik kísértés során azonban nem látjuk ezt. Sátán nem talált semmilyen módot arra, hogy az Úr megnyilatkozzon. Habár Ő nagyon is valóságosan „az Isten Fia”, mégis úgy jött el mint ember. Most tehát a Sátán mint *embert* próbálta megkísérteni, mintegy azt mondván: „Ha ragaszkodsz hozzá, hogy ember vagy, rendben, akkor úgy kísértelek meg mint embert.” Ha pedig így van, akkor annak, hogy „ha Isten Fia vagy”, nincs jelentősége a harmadik próba során.

Sátán egy igen magas hegyre vitte el az Urat. Ott azután minden varázs- és csodaerejét kimerítve egy szempillantás alatt megmutatta az Úrnak a világ királyságait és azok dicsőségét. Az Igében a föld országainak dicsősége három részből áll: (1) a nemzetek anyagi javai, gazdagsága; (2) az emberek dicsérete és elismerése; és (3) a nemzetek hatalma, tekintélye az emberek fölötti uralkodásban. Mindhárom ott hevert az Úr előtt, és megkapta volna, ha

imádja a Sátánt. Sátán itt fizette valójában a legnagyobb árat. Soha ezelőtt nem fizetett ennél nagyobb árat. Lássunk ehhez némi magyarázatot!

Urunk valóban a második ember (lásd 1Kor 15,47), ellentétéként az első embernek az Éden kertjében. Ugyanúgy, ahogyan az Éden kertbeli próba az egész emberiség megkísértését jelentette, úgy ez a próba a pusztában szintén az egész emberi nem megkísértését jelenti. Az Urat itt nem mint egyént éri kísértés, hanem a kísértés neki mint második embernek szól. Mit akart a Sátán elérni azzal, hogy ekkora árat fizetett? Már kétszer legyőzött, mostanra pedig már semmi más nem számított neki. Harmadjára már nem szavakban nyilvánult meg alattomosága, és nem is a kísértés körülményeinek elrendezésében – hitványságában most az anyagi dolgok révén remélte, hogy elérje célját. Eközben pedig teljesen nyilvánvalóvá lett esztelensége és valódi természete. „Ha leborulsz és imádsz engem” – mennyire esztelen kísértés volt ez, világosan elárulta, mi Sátán igazi célja; kész volt immár a világ minden országáról és azok dicsőségéről lemondani, melyet az első ember megkísértése óta megszerzett: most, azért, hogy a második ember imádatát megszerezze, képes lenne feláldozni a világ királyságait és azok dicsőségét is! A bálványok valóban halottak, de Sátán ezek mögött a bálványok mögött nagyon is él. Az ő célja mindig is az volt, hogy Isten helyére álljon, és övé legyen az imádat. Soha ne kicsinyeljük le ezért az imádat kérdését!

Most tehát az Úr Jézus nem csak idézte az Írást, hanem szólt is. Sőt, először szólt, azután idézte az Igét. „Távozz tőlem, Sátán!” – itt ki is mondta a kísértő nevét. „Távozz tőlem” azt jelenti, „Tűnj el innen!” El innen, Sátán, mert hiábavaló neked, hogy itt legyél! Ez a rendreutasítás tökéletes válasz volt az arcátlan és teljesen egyértelmű ajánlatra. Az Úr elviselte az első és a második próbát, de ezt a harmadikat már nem tűrte el. Ráparancsolt a Sátánra, hogy tűnjön el, mert az nyíltan arra az imádatra tört, mely egyedül Istent illeti meg. Amikor valóban fölismerjük, hogy ez a Sátán, a hatalma azonnal eltűnik. Kísértése egyedül a megtévesztés leple alatt lehet sikeres. De, amikor világosság van bennünk, és tisztán látjuk, hogy az a dolog a Sátántól van, nem fog gondot okozni, hogy ellenálljunk. El fog menni tőlünk. Amint kimondjuk a nevét, a kísértés sem marad sokáig.

Az Úr ezután az Írást idézte: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” (az 5Móz 6,13-ból). Bárki, aki ebben a világban imádatra vágyik, az sátáni, és ennek ellen kell állni. Sátán mindkét fajta kísértésében kudarcot vallott: abban is, amelyik az *Isten Fiára*, és abban is, amelyik az *emberre* irányult. Következésképpen „ekkor elhagyta őt az ördög”.

A 3. fejezettől kezdődően látjuk, hogy az Úr elindul, hogy Királlyá legyen. Első a Király előfutára; azután a Király bemerítkezése és Isten általi jóváhagyása – Neki magának nem volt szüksége Megváltóra, ezért lehetett mások Megváltója. Harmadjára az Istentől elismert Király átmegy a Sátán kísértésein, bizonyítva ezáltal, hogy alkalmas és méltó arra, hogy Megváltó legyen. Ennek következtében a 4. fejezet végén azt látjuk, hogy Sátánnak el kell ismernie Jézust Megváltónak. Onnan tudjuk, hogy ez igaz, hogy ezután valahányszor a démonok Jézussal kerülnek szembe, felkiáltanak: „Mi közünk hozzád, Isten Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?” (Mt 8,29). (Hadd jegyezzük meg itt mellékesen, hogy a Sátán maga ritkán kísérti az embereket – a néhány kivétel egyike természetesen Jób esete –, a kísértés feladatát rendszerint gonosz szellemek végzik.) A bemerítkezésben az Úr megmutatta

tökéletességét; a kísértésben kinyilvánította, hogy méltó az Istentől az Ő számára kijelölt munka elvégzésére.

Az 1Mózes 3 említi az evést, ahogyan a Máté 4 is. A táplálkozás nem elhanyagolható dolog; olyan természetes készlet, melyet Maga Isten alkotott. Az Úr Jézus szüksége, hogy egyen, teljesen jogos volt. Az Ő kísértése viszont más volt, mint Ádámé, aki az élvezetért akart enni. Az Úr azonban nem nyújtotta ki kezét, hogy a köveket táplálékul szolgáló kenyerekké változtassa; mert Őt nem a szükség indította cselekvésre, hanem Isten parancsa. Ha a szükség lett volna a motiváció, félretette volna Isten akaratát. Nem, az Úr nem kezdeményezett semmit saját Magától. A mi legnagyobb szükségletünk sem lehet soha indítéka annak, hogy bármit is tegyünk; mert könnyedén válhat belőle a Sátán kísértésének terepe. Bármilyen, amit Isten nem parancsolt, a Sátán kísértésének kitett terület. A „szükséglet”, mint motiváció nagyon könnyen kapcsolódik a Sátánhoz, Istenhez viszont soha. Szolgák vagyunk vagy urak? Ha Isten nem adott parancsot, akkor mi az, aminek engedelmességek?

Valahányszor belőlünk indul ki a motiváció, igen közel járunk a Sátán útjához. Az embernek nincs joga semmiben sem dönten, nincs joga megválasztani a gyülekezet útját vagy munkamódszerét. A Sátán persze azt fogja mondani, hogy ha Isten kijelentését várjuk, a halált várjuk. Az Úr azonban azt mondja, hogy az ember mindazzal az Igével él, mely Isten szájából származik. Sem a szükség, sem az én nem lehet a cselekedetünk mozgatórugója! Egyedül Isten parancsa határozhatja meg a cselekedeteinket. Nincs nagyobb veszteség a földön, mint Isten jelenlétét elveszíteni.

Figyeljük meg, hogy a táplálkozás problémája az Úr nyilvános szolgálatának kezdetén is felmerült, sőt, még a végén is újra megjelenik a kereszten, amikor az Úr azt mondta, „szomjazom” (Jn 19,28). A pusztában éhes volt. A Golgotán azt mondta, „szomjazom”; de még itt is csak azért, hogy betöltse az Írásokat. Urunk még egy ilyen kis dologban sem volt gondatlan, hanem ekkor is Isten Igéje vezérelte. Ezzel szemben a mi saját cselekedetünk mennyire közel van a Sátán kísértéséhez!

Az emberek közös gyengesége a dicsőség – a világ országai. Hányakat ejtett rabul a földi dicsőség, és hányak tértek le emiatt az Úr útjáról! Hányan vannak, akik egy kevés pénz miatt képtelenek szilárdan megállni. Ha valakinek a legcsekélyebb kételye is van az odaszentelését illetően, kérlelem, hogy kételkedjen az ítélete helyességében a dolgokat illetően! Az igaz és abszolút odaszentelés megszilárdít, stabilizál bennünket. De amint valami meggyengül az odaszentelésünkben, minden el fog romlani. Jézus azon az alapon állt meg a Sátán ellen, hogy „csak Nekem szolgálj!” Ez az Istennek való feltétlen önátadást jelenti. Senki sem szolgálhat két úrnak! Sátánnak ez a kísértése megpróbálta az Urat, és megpróbál bennünket is. De, mint Jézus esetében, ha mi az odaszentelés alapján állunk, a Sátán nem tehet mást, mint hogy eltávozik.

Mivel Máté az Urat úgy mutatja be mint Királyt, azt írja, hogy Jézust „a Szellem a pusztába vezette”. Lukács úgy mutatja be Őt mint embert, ezért ő is azt írja, hogy az Úr „a Szellemtől vezetve a pusztában tartózkodott” (Lk 4,1). Márk azonban úgy mutatja be Jézust mint rabszolgát, ezért az ő írása szerint „a Szellem azonnal kiűzte őt a pusztába” (Mk 1,12). Az Írás

soha nem használ egyetlen szót sem véletlenül. „Kiűzni, kihajtani” az eredetiben olyan jelentéssel bír, mint ahogyan egy szekeret hajtanak.

Mindhárom kísértés során az Úr egy oda vonatkozó Igét idéz a Szentírásból a Sátánnak adott válaszában. Megfigyelhettük azt is, hogy mindhárom idézetben egyedül Mózes ötödik könyvéből használ Igéket. Mózes öt könyve közül azt látjuk, hogy az első, a Teremtés a kiválasztásról beszél; a második, a Kivonulás a megváltásról; a harmadik, a Léviták az imádatról; a negyedik, a Számok a pusztai vándorlásról vagy próbatételről; az ötödik, a Második Törvénykönyv azonban az engedelmességről szól. Urunk Sátánnak adott válaszaiban kifejezetten Mózes ötödik könyvéből idézte az Igéket. Háromszor használja ezt az ószövetségi könyvet, hogy megválaszoljon ellenségének. Ez nem véletlen, hanem nagyon is szándékos. Óhatatlanul feltűnik ebből számunkra, hogy az Úr mennyire hangsúlyozza az Istennek való engedelmisséget. Ugyanígy, amikor mi kerülünk szembe a Sátánnal, ne a saját szavainkat használjuk, hanem egyedül Isten Igéjét. Egyedül Isten Igéje képes megfelelően bánni a Sátánnal és gonosz szellemeivel.

Gyakran tanácsolom fiatal testvéreknek, hogy tanuljanak meg fejből egyes igeszakaszokat. Pál apostol azt mondja nekünk (az Efezus 6-ban), hogy fel kell vennünk az Isten teljes fegyverzetét. A fegyverek közül csak egy van támadó, mégpedig a Szellem kardja (a többi mind védekező). Ha nem tudjuk, hogyan használjuk a támadó fegyvert, legfeljebb védekező emberek tudunk lenni. Habár a védekezés fontos, a kardot is használni kell. Sem a vitatkozás, sem az érvelés nem fogja visszavonulásra készíteni az ellenséget. Egyedül Isten Igéje képes elbánni vele. Amint Ige van, ott belül világosság van, és a Sátán azonnal eltávozik: „Álljatok ellene a hitben szilárdan!” (1Pt 5,9). Mit jelent a hit? Hinni Isten Igéjében. Az ördög valóságos, de Isten Igéje is az. Az Isten valóságos Igéjére van szükség, hogy a valóságos ördöggel elbánjon.

Copyright: Christian Fellowship Publishers - <https://www.c-f-p.com/>

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com/>